

ber jeg, at man i den Henseende maa forstaa, at det er det, det først og fremmest kommer an paa i den nuværende politiske Situation. Vi har altid anerkendt, at det er et lige saa vigtigt Arbejde, der udføres indenfor den danske Industri og det danske Haandværk; men det danske Landbrugs Produktion er nu en Gang her i Landet Fundamentet, og hvis det brister, ligger hele Bygningen i Ruiner. Derfor kan det ikke siges tidt nok og alvorligt nok, hvilken Fare det medfører, hvis vi her er letsindige i vor Handelspolitik, og saa er det selvfølgelig hvad der er udtalt fra mange Sider, at hvor der viser sig Spærring, Mure, maa vi benytte hele det Apparat, vi har, baade Landbrugsministeriet og Udenrigsministeriet, for at se at faa disse Spærringer af Vejen; og jeg synes, den højtærede Landbrugsminister har Ret i en Udtalelse, han fremsatte, og hvori han paaviste, hvad vi i Virkeligheden har opnaaet gennem Forhandlinger, der er ført ikke mindst i de senere Tider.

Hvad der skal gøres, naar man staar overfor en uvenlig Nation, hvor man har prøvet alle Midler gennem Forhandlinger, og man ingen Vegne kan komme med vedkommende Nation, synes jeg, vi kan lade ligge i det nuværende Øjeblik. Kommer vi virkelig i en Situation, hvor alt ordnes for os paa en frygtelig Maade rundt omkring handelspolitisk set, saa er Tiden inde til, at man for Alvor tager hele det Spørgsmaal under Overvejelse, om vi virkelig er fuldstændig værgeløse. Jeg henholder mig i det hele taget til de Udtalelser, som den højtærede Statsminister er fremkommet med angaaende dette Spørgsmaal paa hele Ministeriets Vegne. Jeg mener, det er udtømmende og det, der skal siges i det nuværende Øjeblik.

Hele Spørgsmaalet om den aktive Handelspolitik har i Øjeblikket kun teoretisk Interesse. Vi er enige om, at den Importregulering, som alle Partier var med til at gennemføre, nu ligger i et Leje, hvor den maa blive liggende til 1. April 1923. Paa det Tidspunkt staar alle Partier frit — det blev ogsaa udtalt af den højtærede Statsminister. Det er en given Sag, at naar vi skal stille Hørsokop for Fremtiden, rent handelspolitisk set og for Resten ogsaa paa anden Maade, er der Grund til at optræde med Varsomhed, fordi vi aldrig ved, hvad Morgendagen vil bringe, og langt mindre, hvad der vil ske,

naar vi kommer en Maaned eller flere frem i Tiden.

Men er det nu saa forfærdeligt, hvad der er blevet henstillet fra vor Side, naar Talen har været om de nødstedte Industrier? Vi kan se, at der i alt Fald er visse Industrier, som i Øjeblikket er inde i meget vanskelige Forhold. Man siger altid, at vi kommer ikke frem med noget nyt; men naar Talen er om bestemte, begrænsede Interesser, forlanger vi saa for meget, naar vi retter den Anmodning ikke alene til Arbejderne indenfor den paagældende Industri, men ogsaa til Arbejdsgiverne — til Kapitalen —, at de først og fremmest selv maa anstrenge sig for at komme over den øjeblikkelige Krise? Der er ærede Medlemmer, der ryster paa Hovedet; men kan man ikke tænke sig, at der ved Forhandling mellem Kapitalen og Arbejderne kunde opnaas en Ordning, hvorved man selv kunde komme over Krisen, uden at man behøvede at ty til Staten?

Jeg tænker ikke paa at give Direktiver eller Anvisning paa, hvorledes det skal kunne gøres. Men for os ligger det snublende nær at ræsonnere som saa, ikke alene, naar Talen er om Landbrugserhvervene, men ogsaa, naar Talen er om mange andre Erhverv: Kan de ikke tjene 5 000 Kr., saa maa de nøjes med maaske 3 500 Kr. Hvorfor kan man ikke tænke sig, at de paagældende Industrier, f. Eks. for et Aars Tid, kunde, i Stedet for at lade Fabrikkerne staa stille, undlade at forlange Forrentning af den Kapital, der staar i vedkommende Virksomhed, og at Arbejderne paa den anden Side sprængte de Rammer og Baand, de er inde i med Hensyn til Krav paa 8 Timers Arbejdsdagen og Timebetaling? Kan man ikke forstaa, at det for os er nærliggende at anmode den og den bestemte Industri om at prøve paa, om den ikke selv er i Stand til at løse Problemet — idet vi dog alle haaber, at denne Krise er ret kortvarig —, foreløbig selv kan sørge for at komme ud over Vanskelighederne? Hvis det saa efter en saadan Ordning skulde vise sig, at der bliver en større Indtægt, end man oprindeligt havde beregnet, kunde man saa ikke tænke sig, at der fastsattes Regler ved velvillig Forhandling mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, hvorefter det fremkomne Overskud blev fordelt mellem Arbejderne og Kapitalen? Jeg synes, at i en Tid, hvor man taler om storstilet Regulering for os alle i Samfundet, var der Grund til at gøre opmærksom paa — det er for Re-